

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 4 krone,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 3 krone.

Vredništvo in upravnništvo Komenskega (Poljske) ulice št. 12.

† Ljudevit Hudovernik.

Dne 16. maja je umrl v Mariboru č. g. Ljudevit Hudovernik, stolni vikar in stolni kapelnik. Ker je bil rajni gospod od mladih let do svoje zgodnje smrti iskren pristaš cecilijanske ideje, spodobi se, da mu Glasbenik postavi v svojih predalih mali spomenik. Podpisani je bil ž njim v najtesnejši prijateljski zvezi, zato se rad odzove nalogu odbora cecil. društva in napiše zamrelemu prijatelju skromen nekrolog.

G. Ljudevit se je narodil v Zatičini 15. avgusta l. 1859. Oče mu je bil c. kr. sodnijski pristav, doma iz Radoljice iz znane hiše Hudovernikov, mati Leopoldina Hinek. Materni strijc je bil župnik Janez Hinek, rojen 20. decembra 1796 v Metliki, ki je dolgo vrsto let pastiroval v Zatičini in ondi umrl v 90. letu svoje starosti dne 1. oktobra 1886. V hiši župnikovi v Zatičini so se stekale vse niti Hudovernikove družine, ki je štela poleg roditeljev troje sinov: prvi je bil Ljudevit, drugi Aleksander, sedaj c. kr. notar v Kostanjevici, tretji Janko, c. kr. notar v Kranjski Gori. Ljudsko šolo je obiskoval g. Ljudevit v Zatičini in Ljubljani, prvi razred gimnazije v Ljubljani, in druge razrede v Novemestu. Ker je bil oče premeščen k okrajni sodnji v Novomesto, preselila se je cela družina doli; in ko sem prišel l. 1874 v Novomesto za učitelja petja na gimnazijo, našel sem ondi Ljudevita v petem gimn. razredu. Kmalu sva se seznanila in spoznal sem njegov muzikaličen talent, kojega je prebudil stari g. strijc, župnik Hinek, sam vešč glasbenik, v Ljubljani gojil g. Kam. Mašek. Moja prva skrb je bila Ljudevita seznaniti z orglami; tedaj se primeri mala dijaška epizoda. Naučili smo se latinske maše za bodoči praznik in jaz pravim pevcem: V nedeljo bo pa že šlo, jaz bodem dirigiral, Ljudevit bo orglal. Tedaj nastane ogenj v strehi in dijaki-pevci izjavljajo, da ne pojó, ako bode orglal Hudovernik. Ker sem vedel, da izhaja zarota iz same nevoščljivosti, sklenem zaroto zatreti v kali. Imen ne povem, pač pa vso stvar razodenem ravnatelju; ta sam pride na kor, Ljudevita posadi k orglam, mi pa smo v njegovi navzočnosti izvajali mašo. Led je bil prebit in od istega dne je Ljudevit orglal vsak praznik in tudi sicer ter že kot dijak bil jako spreten na orglah.

Vsake počitnice je šel v Zatičino k strijeu in vedel mnogo povedati o njem in njegovih godalih. Imel je izboren glasovir, dva harmonija in več *simphonikov*; zlasti eden je bil krasen, menda je stal 800 gld. — Domača izreja je bila prav dobra, dasi je težko tri odraščene mladeniče brzdati in voditi. A vsi trije so ljubili dobro mater, ta pa se je ogibala enostranosti in je sinove izrejala tako, da so zamogli pozneje stopiti na lastne noge, ne da bi jim škodoval svet.

Minila so gimnazijska leta in Ljudevit je z dobrim vspehom naredil zrelostni izpit. Podal se je v ljubljansko semenišče, ter ondi ostal eno leto, potem pa prosil v Mariborsko semenišče in dovršil ondi bogoslovne študije l. 1882. ter bil posvečen v mašnika. Mej tem je stari g. strije dosegel leta demantnega jubileja in obhajal z ljubljenim Ljudevitom na en dan redko slavnost: on zjutraj demantno, Ljudevit ob desetih novo mašo. Došlo je tudi meni povabilo in rad sem se odzval in prevzel vodstvo petja in orgljanje pri obeh slavnostih. Župnik Hinek je povabil del novomeške godbe in za ta dan zložil slavnostno koračnico, ktero so svirali godci na potu v cerkev in iz cerkve.

Vse mine. G. Ljudevit je šel v Celje za mestnega vikarja. Tu je imel izbornega vodnika in tovariša, g. Žičkarja, sedanjega dekana v Vidmu in državnega poslanca. Tudi je imel močno oporo na blagih oo. kapucinih. Posvetil se je popolnoma dušnemu pastirstvu, ki je bilo in je še danes v Celju jako težavno in kočljivo, zlasti pa se zavzel za šolsko mladino na deški in potem na dekliški meščanski šoli. Kot katehet je izborno izvrševal svojo službo, ker je bil vsled obče izobrazbe za ta posel sposoben kakor malokdo. Imel je tudi poseben organizatoričen talent in je gmotno in duševno mnogo storil za občino „Okolica Celje“. V zahvalo ga je občina imenovala častnim občanom.

Rad je sviral na godalih, ki jih je podedoval po g. strijeu in se temeljito izobrazil v glasbi tehnično in teoretično. Vestno je prebiral glasbene časopise, paznim očesom motril delovanje cecilijinih društev in proučeval cerkveno-glasbeno literaturo.

V tem umrje blagi g. strije Hinek, umrje oče Ljudevitev, bratje končajo študije na univerzi in tedaj, ko je mati spolnila vse dolžnosti do svoje družine, poda se v Celje, da preživi ostala leta v bližini ljubljenege svojega Ljudevita. G. Žičkar gre v Vitanje za župnika, a prišel je tudi čas, da je moral g. Ljudevit proč, in sicer v Maribor k stolnici za vikarja; tudi njegova blaga mati je šla kmalu za njim. Spoznali so na višjem mestu njegove vrline in ga leta 1891. poklicali v središče škofije. Najprej je bil korni vikar, potem stolni kapelan in od l. 1893 stolni vikar. V prvih dveh službah je bil katehet na mestnih ljudskih šolah, potem na meščanski dekliški šoli. Ker je bilo dela za Ljudevita preveč, odvzamejo mu kateheze in mu poverijo pisarno stolne župnije. V Mariboru je bil g. Ljudevit ves srečen. S vso dušo se je zopet lotil pastirstva, šole in v hipu pridobil srea vseh. K temu je mnogo pomagal njegov govorniški talent, s katerim je družil obsežno učenost v vseh, tudi svetnih vedah. Kar je izšlo znamenitih knjig, g. Ljudevit jih je moral imeti, a jih je tudi študiral. Čital je celo na bolniški postelji. Govoril je lepo in

gladko, ker je imel lep organ, a tudi jezik je imel v popolni oblasti, bodisi slovenski ali nemški. Prav pogosto je pridigoval tudi pri oo. frančiškanih, tako da ni bilo pri njih skoraj več slovesnosti brez Ljudevita. V Mariboru se je Ljudevit podal na glasbeno polje; jel je zbirati pevskih moči iz najboljših krogov meščanstva, dame in gospode, navdušil se za sveto glasbo, vežbal je in nastopil ž njimi na koru stolnice. Vse je bilo očarano, ko je Ljudevit prvikrat pokazal delo svojega truda; zlasti pa je uspeh še bolj navdušil pevski zbor. Odslej je g. Ljudevit nastopil s svojim zborom, ki je štel do 60 glasov, vse večje praznike, zlasti pri škofovih mašah, dočim je navadno božjo službo preskrbljeval nalašč za to nastavljeni organist. Poseben kras je bila šmarnična pobožnost, pri kateri je izvajal najnežnejše Marijine pesmi, zlasti Nickel-nove. Vsako leto je s tem zborom priredil tudi koncert v krasni grajski dvorani. Tedaj se je pokazalo, kako magnetično moč je imel rajni g. Ljudevit do svojega pevskega zbora. Prevzvišeni knez in škof je kmalu uvidel nenavadne zmožnosti in marljivost g. Ljudevita in ga z dekretom imenoval stolnega kapelnika, učitelja gregorijanskega korala v semenišču, pozneje tudi kolavdatorja orgel po škofiji. Kot stolni kapelnik g. Ljudevit ni imel nobene plače, služba je bila le častna. Velikoveč je, kakor mi je sam pravil, vsako leto potrosil 3—400 gld. za muzikalije iz lastnega žepa — pravi idealist, ki pozabi náse, samo da služi stvari. Zato pa v 19 letih svojega službovanja ni prihranil nič; kar ni razdelil med ubožce in revne znance, dal je za knjige in muzikalije; kljub prav dobrim dohodkom razen lepe knjižnice ni zapustil nič.

Z veseljem mi je pravil, kako ga podpira prevzvišeni vladika pri njegovem delovanji; zlasti, da vsako leto enkrat odpre svoje dvorane mnogoštevilnemu zboru in razvedrilo. Ako ima človek duševnega bodrila iz najvišjega mesta, potem ni težko ohraniti si ideala.

L. 1899 naredi župnijski izpit in sedaj bi se bil lahko malo odpočil; a narava njegova je bila jako slabotna in nasledki duševnega napora niso izostali. Večkrat je obolel prav hudó in pred leti se je bila že raznesla vest po časnikih, da je umrl. A skrb in postrežba ljubeče matere je vedno odgnala smrtnega angelja od Ljudoviteve postelje proč. Mati je silno ljubila Ljudevita in on njo, dasi ni bilo vselej poznati, in tako sta se bala eden za drugega in živela v vednem strahu in upu. L. 1900 zbolí mati prav nevarno in žalibog bila je ta bolezen zadnja. Prišli so tudi dnevi za našega Ljudevita; vsaki dan je večkrat obiskaval svojo mater in pogosto ji nosil sv. popotnico, od katere je malone živela. Skoraj vsaki teden mi je poročal o stanji bolezni in prosil za bolnico molitve. Po mučni in dolgi bolezni jo Bog vzame k sebi in položé jo k večnemu počitku na mestnem pokopališču. Pri pogrebu gospe matere se je pokazalo spoštovanje Mariborčanov do Ljudevita. Udeležilo se ga je morda do 3000 ljudi iz najboljših krogov in stolni zbor je zapel blagi pokojni milo nagrobnico, pri kateri je omagalo tudi Ljudevitovo srce in iskalo utehe v bridkih solzah. O priliki posvečenja franč. cerkve sva skupno obiskala grob umrle gospé in tedaj se je odkrilo srce Ljudevitovo in zrl sem vanj in zazrl v njem blage čute otroške ljubezni in hvaležnosti.

Po materni smrti je šel obiskat svoja dva brata v Kostanjevico in obiskal grobove svojih dragih v Zatičini; šel je po slovó. — V nekem pismu,

ki ga je pisal po materni smrti neki sorodnici v Ljubljano, pravi, da bo težko prenesel udarec in da vsaki dan prosi Boga naj ga kmalu vzame k sebi in ljubljeni materi. Čutil je najbrže, da je slabo z njegovim zdravjem; kljub temu ja zvesto opravljal svoja obširna posla, dasi ga je, zlasti proti koncu, silno bolela glava. Vsi so sicer z bojaznijo gledali v njegovo medlo lice, a nihče ni mislil, da je smrtni angelj tako blizo. Ni bilo več matere, da bi ga bila odganjala, morda ga je sedaj poslala sama. Umrl je takorekoč sredi dela 16. maja na dan Vnebohoda Gospodovega, previden s svetimi zakramenti in bil pokopan v soboto 18. maja. Pogreba se je vdeležilo 70 duhovnikov in nebrojna množica meščanstva. Mrtvaške molitve je blagovolil opraviti sam prevzvišeni vladika, knez in škof Dr. Mihael Napotnik; preč. gosp. stolni župnik, kanonik Bohinec pa je vodil spreved na pokopališče. G. župan, častniki in uradniki gori do dvornega svetnika so skazali rajnemu zadnjo čast; in zopet je nastopil pevski zbor stolnice in zapel svojemu kapelniku zadnjo pesem ob odprtem grobu. Po pogrebu so ljudje govorili po Mariboru, da se od pamtiveka pri nobenem grobu ni tako hudo jokalo, kakor pri Ljudovitevem. Jokali so duhovniki in lajiki, možki in žene in otroci.

In tebe ni bilo? — Žalibog da me ni bilo domá, ko je došlo naznanilo smrti. 21. maja se na Dunaju snidem z državnim poslancem in ga vprašam, kaj je novega v domovini; ta mi pove, da je umrl g. Hudovernik v Mariboru. „Ni mogoče“, pravim, „saj ta je večkrat umrl v časnikih, pa ni bilo res“. — „To pot je bil pa tudi pokopan“, glasi se žalostni odgovor.

Rajni g. Ljudevit je bil tudi skladatelj. Njegova pesem „Naša zvezda“ je popularna in gre od ust do ust. Tudi v Glasbeniku je pri skladbic njegovega genija, ki pričajo, da je imel izbornega duhá in poznal vse glasbene oblike. Zložil je: 1. Vexilla regis, 2. Te Joseph celebrent, 3. Missa in hon. B. Mariae Virg., 4. Missa in honor. S. Ludovici, 5. Maša na čast rojstva Jezusovega, 6. Bone Jesu, 7. Marijino pesem, 8. Jesu, tibi vivo, 9. Zapojte zvonovi, 10. Kantata Slomšeku, 11. Zjasni zvezde mu temne, 12. Nazaj v planinski raj, 13. Mojo srčno kri škropite itd.

Velikansko veselost in oduševljenje je vzbudila njegova smešnica: „Tinktura za želodec“, ki se je izvajala pri pikniku v Mariborski čitalnici.

Dasi je bil g. Ljudevit skladatelj, vendar je raje izvajal, kar so skladali drugi, izvajal na najumetnejši način.

Ljudevit je proučaval vsako novo skladbo najprej v svoji sobi pri harmoniju in kedar mu je prešla v meso in kri, šel je z njo v vežbalno dvorano in pilil in likal, kakor podobar klesa soho in jo lika. Seve da je to delovanje silno prevzelo njegove čutnice in dostikrat, kadar je razborito vodil na koro kako večjo skladbo, so ga morali skoraj nesti v njegovo stanovanje. Bil je tudi središče Cecilij. društva Lavantinskega, ki sicer pojavlja malo življenja, a kar ga, prejemale ga je od njega. Lani je zborovalo društvo v Mariboru in tedaj je sestavil krasen vspered in ga izvodil izborno.

Kot človek je bil plemenit, mil in prijazen, kot duhovnik jako vesten in natančen, v družbi silno dovtipen, ne da bi žalil koga; zategadelj so ga ljubili duhovniki, se radi zbirali krog njega, ker bil je vsikdar duša družbe. Duhovita je bila vsaka opazka iz njegovih ust, duhovit vsak dovtip. Neizmerno

je čislal svojega vladiko, kakor tudi neposrednega predstojnika, g. stolnega župnika; bil je odkritosrčen prijatelj redovnikov in se zanimal za vsa pereča vprašanja sedanje dobe.

Blagi Ljudevit! Počivaj tedaj mirno v naročju zemlje poleg svoje matere, tvoj duh pa vživaj rajsko veselje v Cecilijinem zboru. Mi molimo zá-te; ako že gledaš božje obličje, moli ti za nas!

P. H. S.

Kratek pregled glasbe starih narodov.

Piše Fr. Kimovec. — (Dalje.)

Okoli l. 670. pr. Kr. je živel Terpander, doma iz Lesba. Ker je po smrti Orfejevi¹⁾ priplula njegova lira na ta otok, je veljal za učenca Orfejevega. Terpander je pravi ustanovitelj grške glasbe. On je iznašel veliko novih napevov, izpopolnil je staro liro, pridejal ji je namreč še tri strune, tako da jih je imela od sedaj sedem namesto štirih. Živel je največ časa v Šparti, kamor je bil poklican zajedno s Tirtejem. Sam je s kitaro pomiril domače prepire, Tirtej pa je navdušil poražene Špartance na boj zoper Mesence. Prvi je gojil resno glasbo, zadnji pa sestavljal navdušene in vesele napeve. Alkman in že omenjeni Sakad pa sta uvela ono strastno glasbo, ki človeku vznemirja živce, ki ga navdušuje in mu daje moč in pogum za vsako podjetje. Živela sta v začetku šestega stoletja pr. Kr.

Do tedaj je bilo petje grško še vedno precej podobno recitiranju. V šestem in petem stoletju pa se je petje jako dvignilo. Nastali so lepi napevi, katere so peli posamezni pevci, češče pa celi zbori. V petem stoletju je živel znani Anakreon, ki je nežnemu spolu na čast prepeval vesele in živahne pesni. Bil je podoben nemškim „Minnesänger-jem“ ali francoskim „trubadurjem“. V tem času je živel dobro znani Ibik, čegar smrt so izdali žerjavi; Stezihor je ustanovil plesne pesni, Arijon pa je prvi prepeval tragične speve.

Najbolj sloveč pa je Pindar, učenec Pitagorove šole, rojen l. 522. pr. Kr. Doma je bil v Tebah, kjer je živel, kakor smo že slišali, tudi Amfijon. Zlagal je vsakovrstne himne,²⁾ ode in ditirambe.

V tej dobi so se tudi ženske pečale z glasbo. Zlasti je znamenita pesnica Sapfo iz Lesba, ki je ustanovila celo pevsko šolo za deklice. Njena vrstnica je Korina, ki je v svoji mladosti celo Pindarja petkrat premagala v glasbi. Seveda ni pripomogla sama glasba k zmagi, ampak tudi njena lepota.

Po peloponeški vojski pa je počasi prenehala prava glasbena umetnost. Pri Grkih so veliko veljali močni zbori, še več pa posamezni izurjeni umetniki. Sploh se je mlado in staro pečalo z glasbo; Sokrat sam se je na svoja stara leta ubijal ž njo. Zato je prava glasba propadala, ljudstvu ni ugajala več

¹⁾ Povest o Orfeju morda ni le prazna bajka. Orfej je prav lahko zgodovinska oseba, seveda moramo mitični nakit odstraniti. Bil je, kakor pripovedujeta Diodor (IV. 25.) in Pavzanija (VI. 28.) tudi v Egiptu, kjer je dobil podlago za svoje divne speve. Spada v prvo dobo krog l. 1250 pr. Kr. Prim. Ambros nav. delo I. str. 377 nasl.

²⁾ Ohranjen je še napev ene ode in enega himna na Demetro. Napeva sta jako slovesna in prav podobna našim cerkvenim (koralnim) napevom.

ona stara resna glasba, ampak želelo si je lahne in poskočne, ki se je hitro prevrgla v podlo in nebrzdano. Jediní Timotej iz Mileta se je držal še starih navad in stare umetnosti; kajti bil je še iz stare šole. Rojen je bil l. 447; torej še pred peloponeško vojsko. Spomina vreden je tudi še Olimp mlajši, ki je s svojo strastno glasbo tako razvnel Aleksandra Velikega, da se je vzdramil iz svojega tuhanja, zgrabil meč in šel v boj. — Da pa ne bi kdo mislil, da so bili grški zbori podobni našim večglasnim, moram omeniti, da Grki niso nikdar peli večglasno, tudi niso spremljali pesmi z glasbili večglasno, ampak enoglasno. Njihovi napevi, zlasti starejši se gibljejo večidel v obsegu štirih tonov (tetrakord). Tudi niso nikdar vezali več tonov, ampak na vsak zlog so peli le en ton. O harmoniji v pravem smislu pri Grkih ni sledu; to bi ne bilo ugajalo njihovim ušesom; zdelo bi se jim bilo nenaravno in grdo.

Napeve so imenovali Grki nome (*νόμος*), postava, bržkone za to, ker so jako pazili nanje, da jih ni kdo kaj izpremenil. Imenovali so jih po narodih, pri katerih so nastali, ali pa po umetnikih, ki so jih zložili. Imeli so nome za vse slučaje, za praznike, za pojedine za ples itd. Nekaj takih napevov se je ohranilo do danes, med temi že omenjena oda in himen Piudarjev, trije himni Dionizejivi in Mesomedovi iz drugega stoletja pred Kristusom in še neka oda o kateri arheologi ne vedo, kdo jo je zložil.

Kakor smo že omenili, so Grki peli najraje v obsegu štirih tonov, v takozvanih tetrakordih. Razločevali so tri vrste škál: dijatonično, kromatično in enharmonično. Dijatonična škála je bila sestavljena večinoma iz celih tonov, kakor naša dijatonična, naravna škála; kromatična se je gibala le v poltonih, in enharmonična je imela same četrтинke tona. Zadnji dve škáli, zlasti poslednja, sta po večjem le igrača, kar so tudi Grki že spoznali. Neki pisatelj iz prvega stoletja po Kristusu pravi: „Izmed vseh škál je diatonična najbolj naravna, in zato jo more vsakdo, tudi neizobraženec peti; umetnejši je kromatična, zato jo rabijo le izurjeni glasbeniki; najbolj težavna in umetna pa je enharmonična, zato jo rabijo le najboljši mojstri v glasbi; večina ljudi jo pa sploh ne more porabiti.“ — Zadnji dve škáli so Grki rabili izvečine le za olupšavo, kakor imamo še dandanes razne glasbene olupšave. Da pa imajo tudi intervali, ki so manjši kot polton, praktično vrednost, in da so jih res mogli rabiti, to nam potrjuje ves značaj glasbe jutrovskih ljudstev; zakaj še dandanes so se nam ohranili taki majhni intervali. Ne samo pri Rusih kažejo spevi ortodoksne cerkve intervale, ki so manjši kot polton; isto nahajamo tudi pri Grkih v tradicijonalno ohranjenih cerkvenih pesmih. (Konec prih.)

Dopisi.

Sv. Jurij ob Taboru v Savinjski dolini. V zadnjem dopisu sem poročal, kaj se je pelo o božičnih praznikih. Istotako se je pelo vse strogo cecilijansko tudi o velikonočnih praznikih; a vse to poročati bi bilo preobširno. Izpustiti pa ne smem velike slovesnosti na Št. Jursko nedeljo, ko se je obhajal god farnega patrona. Ob tej priliki sta se blagoslovila

tudi nastavka stranskih altarjev in pa novi križev pot. Pri slovesnem sprevedu iz župnišča v cerkev in pri blagoslovljenju v cerkvi so se pele predpisane pesni iz IV. zvezka „Slava Bogu“ od P. Ang. Hribarja: Daj mi Jezus, Veni Creator, Vexilla regis, Stabat mater in napevih križevemu potu: Češčen Jezus. Pri slovesni sv. maši se je pelo: „Tantum ergo“ P. A. Hribar, Introitus in Communio koral, Missa Stabat mater zl. J. Singenberger, Alleluja in verzikel sem recital, potem se je pel himnus „Bone Jesu“ zl. Evg. Frey, Offertorium zl. J. B. Tresch in nazadnje „Te Deum“ zl. Fr. Schöpf.

Sv. Rešnje Telo: Pri procesiji smo peli „Pange lingua“ iz Cecilije in himne: „Sacris solemniis, Verbum supernum, Salutis humanae in Aeternae rex“, zl. I. Hladnik op. 24.

Pri maši se je pelo: „Tantum ergo“ P. H. Saltner, Introitus in Communio koral, Maša Angela variha zl. I. Schweitzer, graduale in sekvencijo sem recital, potem se je pel himnus „Jesu dulcis memoria, star cerkveni napev; Offertorium J. B. Tresch. Ob družih praznikih in slovesnostih se je pelo tudi liturgično. To je toraj poročilo o našem cerkvenem petju.

Da je pa petje tako napredovalo, se je v prvi vrsti zahvaliti preč gospodu J. Klančniku, bivšemu kaplanu v Št. Jurju. Ta blagi gospod je namreč napravil ustanovo za Št. Jurske pevce in sicer tako, da dobi slednji pevec o večjih praznikih, kadar se poje latinsko po 1 K, organist pa tolikokrat po 40 vinarjev, kolikor je pevcev. Pevcev, ki dobivajo krone, ne sme biti manj kot 12 in ne več kot 24, toraj za vsak glas najmanj 3.

Da smo pa to ustanovo dobili, smo morali narediti preskušnjo, namreč vsak pevec je moral peti tri latinske maše sam brez spremljave in zanaprej se bo še vsako leto delala preskušnja iz ene latinske maše. Ko se bo pa kapital pomnožil in bodo pevec napravili preskušnjo iz 9 latinskih maš, dobivali bodo krone, kolikokrat se bude pelo latinsko.

Bog živi vrlega gospoda ustanovnika, katerega živo priporočamo v posnemanje. Drugi manjši pevski zbor tudi dobro napreduje, poje že latinske maše. O priliki se še oglasim. (Prosim! V r.)

Božidar Drošč, organist.

Breznica na Gorenjskem. Četudi vodim tukajšnjo cerkveno petje še le 3 mesece, vendar si usojam o njem prijaviti čitateljem „Cerkv. Glasbenika“, sevéda kratko poročilo.

Pevcev je 12, namreč: 2 soprana, 2 alta, 4 tenori in 4 basi. Poje se vse po pravilih prave cerkvene glasbe; pri tihih mašah pojemo navadno iz Slava Bogu P. A. H., in Cecilije, iz Hladnikovih zbirek in iz „Cerkv. Glasbenika“.

Pri slovesnih mašah pa: Missa s. Caeciliae zl. A. Foerster; Kind-Jesu-Messe zl. I. Schweitzer in Missa in honorem S. Fidelis a Sigmaringa Martyris zl. I. B. Molitor.

Introitus in Communio pojem sam koralno, Graduale pojemo od g. Foersterja, ali iz Cerkv. Glasb. Offertorium največ od Joh. B. Tresch-a, in tudi iz Cerkv. Glasb.

Dal Bog, da bi naše cerkveno petje vedno napredovalo.

Lovro Hafner, organist.

Poročilo o odborovi seji Cecilijinega društva dne 2. rožnika 1901. Navzoči: Predsednik, tajnik, P. Angelik, P. Hugolin, Foerster, Gerbič, Ferjančič.

1. Predsednik poroča, da je dovoljenje pisateljevo za prevod knjige „Magister choralis“ (nemški spisal Haberl) došlo pod pogojem, da se iz skupička za knjigo svoj čas pošlje sto kron za nabavo novih orgel v Reznu. Ako bi knjiga ne dala čistega doneska, pisatelj daje dovoljenje tudi zastop.

2. P. Hugolin poroča, da je tudi Mitterer izdal neko knjigo v koralu, katero kritika jako hvali. Morda bi celo kazalo, prevesti jo na slovenščino pred Haberlovo, ako je res tolikega zaupanja vredna. Predsednik obljubi, da jo bude nabavil imenom Cecilijinega društva in poslal v pregled p. Hugolinu, ki bude prihodnjič o njej izrekel svojo sodbo.

3. Pri prihodnjem obnem zboru Cecilijinega društva za Nemško, Avstro-Ogrsko in Švico, ki bude letos v Reznu dne 19. do 21. avgusta, se bude gotovo razvijalo tudi vprašanje, če se ne bi mogla naša slovenska Cecilijina društva združiti z nemškimi. Predsednik, ki je to stvar sprožil in se bude udeležil omenjenega obnega zhora, prosi informacij, kaj naj se odgovori, ako se vprašanje o združitvi pojavi na dnevnem redu. Po daljšem razgovoru se določi, da predsednik zastopa menenje, da še ni stvar toliko dozorela, da bi se bila vsa slovenska Cecilijina društva definitivno o njej izrekla.

4. Glede na lanski že določeni shod v Novem mestu, ki se je pa izjalovil, se sklene, da bode društvo koncem šolskega leta napravilo sestanek cecilijancev v Zatičini, ako ne bo posebnih zaprek. Natančen spored se objavi kasneje. (Glej konci lista vabilo! Vred.)

5. Sklene se, da bode konec šolskega leta v orglarski šoli v četrtek dne 11. julija z navadno preskušnjo.

6. Tajnik priporoča, naj bi se umršemu vrlemu cecilijancu Ljudevitu Hudoverniku v Cerkv. Glasbeniku postavil skromen spominik s tem, da se objavi izpod spretnega peresa životopis in delovanje pokojnikovo v prilog cerkveni glasbi. Predsednik omenja, da je že naprosil nekčega gospoda, ki je pokojnika dobro poznal, in je upati, da dobi blagi pokojnik dostojen nekrolog v našem listu. (Glej I. spis tega lista! Vred.)

Tajništvo.

Razne reči.

— Na „orglarski šoli Cecil. društva v Ljubljani“ konča se šolsko leto 1900/1 v četrtek, dné 11. jul. po slovesni maši z izpraševanjem učencev iz raznih predmetov, ob 8. uri zjutraj. Prijatelji cerkvene glasbe kot poslušavci dobro došli.

— † Cecilijanec-veteran, č. g. A. D. Schenk, dekan v Klausenu na Tirolskem je umrl dne 23. marca t. l., star 62 let. Že leta 1863 je bil z Al. Riederjem ustanovil v Griesu (pri Bolcanu) cerkveno-glasbeno društvo „Caecilia“ za južne Tirole. Skladal je za cerkev, pa tudi posvetne pesmi, pisal je po raznih časnikih razprave o cerkveni glasbi in cecilijancem dobro znano knjigo „Zwei wichtige Fragen der kirchenmusikalischen Reform“ (2. natis, Regensburg, Pustet.), R. I. P.

— „Občno Cecilijino društvo“ za škofije na Nemškem, Avstro-Ogerskem in Švicarskem bode imelo od 19.—21. avgusta 1901 v Regensburgu svoj 16. občni zbor, kateri utegne biti velike važnosti. Dne 22. avgusta pa bode obhajala tamošnja cerkveno-glasbena šola svoj srebrni jubilej. — Vspored teh slavnosti priobčimo v prihodnjem listu, ker čujemo, da se jih hočejo udeležiti tudi nekateri cecilijanci naših krajev.

— Od 15.—18. julija t. l. bode v katoliškem učiteljskem semenišču na Dunaju, XVIII., Michaelergasse 10, vodil č. g. pl. Haimasy (iz Gradca) podučevalni tečaj o cerkveni glasbi za pevovodje, orglavce, učitelje in pevce. Oglase sprejema: Pfarramt Deizendorf in Nieder-Österreich.

Vabilo k sestanku, ki ga priredi „Cecilijino društvo“ v četrtek dné 18. julija t. l. v Zatičini. — Vspored: 1. Ob 1/2 10. uri dopoldne slovesna sv. maša v sanostanski cerkvi. Missa de Cruce, Ign. Mitterer, za moški zbor, Credo iz Missa in laudem SS. Nomini Jezu istega skladatelja za dva glasa. — Introit, Graduale, Offertorium in Communio koral iz Cistercijanskega graduala. 2. Po sv. maši razgovor o glasbenih stvarih v veliki dvorani. 3. Ob 1/2 1. skupni obed v rgstavraciji gospe Podobnik. 4. Ob 3. popoldne slovesne večernice, koral, Magnificat falsibordoni od Cima. — Vspored posameznih pesem pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom se bode udeležencem sestanka o pravem času objavil. — Odbor iskreno vabi k temu sestanku vse p. n. ude Cecilijinega društva in vse prijatelje cerkvene glasbe iz domače in sosednih vladkovin. Zlasti bi dobro došel kak mešan pevski zbor iz bližine. Kdor se misli udeležiti, naj se blagovoli prijaviti takoj tajniku društva, preč. g. stolnemu kanoniku Andreju Karlin, (najkasneje pa do 7. julija) da je mogoče pripraviti se, ker Zatičina ne more ustreči neoglašeniim udeležencem, kakor Ljubljana. Zeleti je tudi pevcev, ki bi hoteli sodelovati; ti se pa oglašajo primerno pri odborniku društva č. g. P. Hugolinu Sattner franc. samostan v Ljubljani. — Odhod iz Ljubljane 18. julija ob 7.17 zjutraj; iz Novega mesta 18. julija ob 5.34 zjutraj. — Iz Zatičine 7.03 zvečer proti Ljubljani; iz Zatičine 8.29 zvečer proti Novem mestu.

Današnjemu listu je pridana 6. štev. prilog.

Odgovorni vrednik lista **Janez Gnjezda**. — Odgovorni vrednik glasb. priloge **Anton Foerster**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska Zadružna tiskarna v Ljubljani.